THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50c. a Year.

VOL. 38 - No. 8
APRIL, 1955

A Jew Speaks From His Heart

by Abraham Jaeger

THIS is a voice from the past. It is that of a Rabbi who opens his heart. Let us first identify him:

The undersigned herewith testifies, that Rev. A. Jaeger is known to him as an excellent Talmudist and Hebraist, fully competent to preach our sacred religion, and to discharge the rabbinical duties to the glory of God and the honor of his worshipers in light and in truth.

ISAAC M. WISE

Cincinnati, September 1870.

WHO CAN KEEP ALL THE LAW?

Once, in my youth, I was a zealous Jew. I believed every Rabbi, and my days and nights were devoted to talmudical studies. I tried to keep the rabbinical law, and labored anxiously to be good according to prescription. My heart was pressed, my soul in fetters, I never was satisfied. Who can keep all the law? And what I kept gave me no joy, no inner reward. What a life, whose end is death and judgment, and only a law for justification, and that law daily broken! The Rabbis told me that the only way to acquire perfection before God, is in everlasting study of the Talmud, and the full keeping of the rabbinical code.

"Study the Talmud," I heard when I opened my eyes in the morning; and "Study the Talmud," was reverberated in my dreams. "Be a learned Rabbi, then you are a holy man." So I tried to pile much talmudical knowledge in my head, and with that I fulfilled the main religious duty.

I labored under the law, until a little secular knowledge and the study of the old Jewish philosophers made me examine the Talmud with a critical eye; and I suspected, and finally concluded, that the rabbinical law was not of divine but of human origin; that the spirit of the Talmud was not the spirit of the Bible. I studied now for the sake of knowledge. The blood only made my nation dear to me; the influence of youth or the inner power of it made me love the Bible. But it was an inconsistency. I deceived myself. I never was satisfied with the spirit of the Jews, and had no right to claim to be a believer in the Bible, more than any reform Rabbi has. I finally entered the Jewish ministry of this country. It became my business now to think and to study about the relations between man and God, and my misery increased. Believing in God, I had good reason to fear Him, to fear death, which brings me before His throne. I was troubled, awfully troubled. I studied, and searched, and thought all the time, about the cause of human misery. Peace of heart and mind was my most ardent desire, was all I wanted.

I HEARD THE VOICE OF GOD

So I tried to make the Bible the refuge of my soul. The ears of my soul were opened and heard the voice of God speaking from that book. I saw that we must simply accept mysteries, if we accept the Bible, for Moses' monotheism is a mysterious one. I used to think I spiritualized the miracles because I took them to be poetical expressions. There are numerous miracles related in the Bible which can not possibly be explained rationally, and they are so related that we must either believe them to be facts, and then we believe in incomprehensible miracles; or, if we do not believe them to be facts, then we believe in incomprehensible miracles; or, if we do not believe, we must in consequence reject the Bible and despise it beyond any written book. That the Bible can only be either a made-up humbug or the word of God, is a fact which no really rational man can deny.

After I had such a conviction about the Bible, I was very much troubled, and even in despair. I became wavering in my mind, and I still had ideas of giving up religion and the Bible entirely. For I saw that there was no way between, but either to believe more than I liked to, or nothing.

I DISCOVER THE NEW TESTAMENT

By accident I happened to read the New Testament. I admired Christ's character as a man. His teachings, mildness and sufferings tended to pacify my soul. I never thought of the possibility of my becoming converted. A Jew thinks it is impossible for an intelligent man to believe Christianity, and suspects all intelligent Christians of not being sincere, especially Christian ministers. It is commonly supposed that a Jew never confesses Christianity but for base motives, as he cannot possibly believe. Neither was I directly prompted to believe. I did not even think of the Christian articles of belief. But the words and the life of Christ impressed me. Every word He said found its echo in my heart. So by reading the New Testament my heart gradually changed.

I always believed in God, but the life of Christ impressed me so as to engage my mind seriously and incessantly with Him. I always believed with my mind; but Christ's example enabled me to believe with my heart. God became the object of my love. I found that I never could have loved God before. Maimonides and all Jewish philosophers and moralists say that a man must STRIVE to love God. Their precept for attaining that measure is to be a perfect Talmudist. Yet neither the keeping of the law nor learning ever brought my heart nearer to the God of Israel, nor did it enable me to become better and govern my passions, or to love God. But now I felt that I could love God. At the same time, I found it strange that Christ was so much misunderstood in Israel. I saw that Christ's doctrine is necessary for man's happiness, but could not understand how it is that Christ is not considered to be our greatest, dearest prophet.

COULD CHRISTIANITY BE IDOLATRY?

My reason always told me that Christianity was idolatry; but how could I believe that an idolatrous religion could ex-

Who Is the Meshumed?

In the first century thousands of Jews accepted Jesus Christ as Messiah. They were welcomed in the Jewish Synagogues of that day. But the Jews of today turn with bitter hate against those of their own people who find the true Messiah of Israel. If you believe that tolerance is a two-way street, send us 5¢ in stamps and ask for our folder, "Who Is the Meshumed?"

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

alt the God of Israel so much? I could no longer doubt that if one is a true Christian he surely fears and loves the God of Israel more than any Israelite in the world was able to do. One day, tired and weak, looking for spiritual and bodily rest, thinking of my worldly spiritual troubles, I looked up to God and, after a deep sigh said involuntarily, "Jesus Christ, my Redeemer!" For a moment I feared that I was out of my reason, but was still more astonished at the great delight the words gave me. I was satisfied that Christ was my Redeemer, no matter if I understood it or not. The belief in the Cross is a cross for the body and mind, it is the deepest humiliation before God, it is sorely self-denying.

I repeated the words, "Jesus Christ, my Redeemer," many a time, for they gave me much delight. I also thought of the Scripture passages which predict Christ, and saw that there was no necessity to accept queer interpretations when the simple meaning of Scripture so perfectly agrees with what I felt and knew was true, and leading to God.

I never realized what the aim of religion was until I felt that I was reconciled to God through the belief in Christ. Now I understood that it was worth having a religion, and that its aim to reconcile to God is a reality. I felt it, I saw it. It appeared to me now as the only aim of the Old Testament; and my joy at finding that aim was beyond description. I could perceive, now, how David found such a delight in loving God. As I found that Christ was true, I also found my sins were covered. In finding that in His life lies the life of the world, I consequently also realized that I had been under the sentence of death before. And this assurance of being pardoned seems to me to be a supernatural power influencing the heart.

GOD'S LOVE FOR ME BECOMES REAL

It is a feeling of safety which no reasoning can give or disturb. And as this feeling of safety and joy was a thing I never anticipated, it made me exceedingly amazed. It is really wonderful. I perceived an assurance of the grace and love of God, and realized the truth of religion, as if God had spoken to me in words.

The thought of being redeemed by the grace of God, and by a way which I always used to consider folly and even idolatry, engaged my mind for many weeks. All nature seemed to me changed and covered with a veil of poetry. Sun, moons and stars seemed to notice me and to look at me with smiling glances, rejoicing in sympathy over my redemption. The heavens seemed to be lowered and coming nearer to me; the wind and the water seemed to speak to me, whispering love. None can imagine that happiness save one who has experienced it; everything looked loving and lovely.

I shall not dwell on other Christian experiences, for which may the Lord keep my heart always thankful. The struggles of my heart before God gave me the courage to confess Christ publicly. What I sacrificed, suffered and still suffer, I shall not undertake to describe. The Jews do not believe it and the Christians cannot imagine it. I had to ruin myself concerning this world. I made my name a subject of hatred and contempt. The grief I caused my mother and nearest relatives is harder than death for me.

I WOULD DIE FOR MY OWN PEOPLE

My attachment and hope for Israel as a nation is stronger than anybody can believe; God knows how willingly I would die for His people and suffer everything for their felicity. It is truly not a little thing to leave a circle of dear friends, and to go among strangers, to be a subject of indifference and even suspicion. I stand alone in the world, and am subjected to all sorts of abuses and derision. Oh! I am alone, alone, forsaken and shunned by men! I am alone. "Fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings" (Isaiah 51:7). I have lost nothing, after all; for this world I shall overcome; it is not worth grieving for. Would the Jews only not misunderstand Christianity they would surely accept it. One who would do the will of God and reads the Bible, will soon find out who sent Christ into the world. Christ said, "My doctrine is not mine, but his that sent me. If any man will do his will, he shall know of the doctrine, whether it be of God, or whether I speak of myself" (John 7:16,17).

A man can never be converted in his mind; if the heart does not search the truth and yearn to God and change entirely, then a man will surely never see the truth. "Verily, verily, I say unto thee, Except a man be born again, he cannot see the kingdom of God" (John 3:3).

From what I have stated, it is obvious that I was not converted because I found out that Christianity was in agreement with my reason, but because I discovered my own weakness, and felt that my only strength is in belief. My heart was restless with my reasoning and found rest in believing. My soul languished; it yearned for something I knew not myself. In Christ I found living water for my thirst, living water in the wilderness, and I could not refuse it. I accepted it without asking the mind's counsel. Could a man in a wilderness, when he is near perishing with thirst, think much when water is offered to him? I found the world cold, empty and dark; the only light is with the God of Israel, to whom Jesus Christ is the only way.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.

236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

A DRINK FROM THE FOUNTAIN

Acts 13:29-41

AND when they had fulfilled all that was written of him, they took him down from the tree, and laid him in a sepulchre. But God raised him from the dead: And he was seen many days of them which came up with him from Galilee to Jerusalem, who are his witnesses unto the people. And we declare unto you glad tidings, how that the promise which was made unto the fathers, God hath fulfilled the same unto us their children, in that he hath raised up Jesus again; as it is also written in the second psalm, Thou art my Son, this day have I begotten thee. And as concerning that he raised him up from the dead, now no more to return to corruption, he said on this wise, I will give you the sure mercies of David. Wherefore he saith also in another psalm, Thou shalt not suffer thine Holy One to see corruption. For David, after he had served his own generation by the will of God, fell on sleep, and was laid unto his fathers, and saw corruption. But he, whom God raised again, saw no corruption. Be it known unto you therefore, men and brethren, that through this man is preached unto you the forgiveness of sins: and by him all that believe are justified from all things, from which ye could not be justified by the law of Moses. Beware therefore, lest that come upon you, which is spoken of in the prophets;

Behold, ye despisers, and wonder, and perish: For I work a work in your days, a work which ye shall in no wise believe, though a man declare it unto you.

Acts 13:41.

ישועס לעבן האָט מיך אַזוי פאַראינטערעסירט אַז איך האָב זיך פאַרנומען מיט דעם ענין כסדר און אומאויפהערלעך. איך פלעג גלויבן מיט מיין קאָפּ נור; אָבער דער ביישפּיל פון ישועס לעבן האָט מיך באַוויגן צו גלויבן מיט מיין האַרץ. גאָט איז געוואָרן דער ציל פון מיין ליבע. איך האָב אנגעזען אַז פריער האָב איך גאָט נישט ליב געהאַט. דער רמב"ם און אַנדערע יידישע פילאָזאָפן לערנען אונז אַז מיר דאַרפן זיך אָנשטרענגען כדי גאָט צו ליבן. און דער אופן וויאַזוי מען קאָן דערגרייכן איז דורך שטודירן דעם תלמוד. אָבער נישט דאָס אָפּהיטן פון די דינים, נישט דאָס לערנען גמרא האָט מיך געבראַכט נענטער צו גאָט, נישט האָט עס מיך באַוויגן צו ווערן אַ בעסערער מענטש און צו קאָנטראָלירן מיינע ליידנשאַפטן, אָדער גאָט צו ליבן. אָבער איצט האָב איך דערפילט אַז איך קאָן גאָט ליבן. דאָך האָט עס אויסגעזען מאָדנע אַז ישוע זאָל ווערן אַזוי מיספאַרשטאַנען פון זיין אייגן פאָלק. איך האָב איינגעזען אַז ישועס לערע איז נויטיק פאַר דעם מענטשנס גליק, און דאָך פאַרוואָס ווערט ער נישט באַטראַכט אַלס אונזער גרעסטער און טייערסטער פּראָפעט (נביא)?

לויט מיין שכל האָב איך באַטראַכט דאָס קריסטענטום ווי עפּעס אַ געצנדינערייַ; אָבער וויאַזוי קאָן עס אַ געצנדינערישע רעליגיאָן אַזוי צוציען צום גלויבן אין דעם איינציקן גאָט פון ישראל? איך האָב געמוזט איינזען אַז אויב אימיצער איז אַן אמתער קריסט (משיחי) דאַן האָט ער מורא און האָט ליב דעם גאָט פון ישראל מער ווי אַ ייד אַליין. אין אַ געוויסן טאָג, זייענדיק מיד און שוואַך, זוכנדיק גייסטיקע און קערפּערליכע רו, דענקנדיק וועגן מיינע אינערלעכע ליידן, האָב איך אַרויפגעקוקט צו גאָט און נישט וועלנדיק האָב איך אויסגערופן מיט אַ קרעכץ, „ישוע המשיח, מיין גואל.” פאַר איין מאָמענט האָב איך מיר דערשראָקן אַז איך בין חס וחלילה אַראָפּ פון די געדאַנקען, אָבער איך האָב זיך נאָך מער פאַרוווּנדערט ווען איך האָב דערפילט וואָס פאַראַ גרויסן פאַרגענוגן די ווערטער האָבן מיר געבראַכט. איך בין געוואָרן באַפרידיקט דורכדעם וואָס ישוע איז געוואָרן מיין דערלייזער, צי איך האָב עס פאַרשטאַנען צי נישט. דער סימבאָל פונם קרייץ באַדייט אַ קרייץ פאַרן קערפּער און זעל, אַ טיפע דערנידערונג פאַר גאָט, זיך זעלבסט פאַרלייקענען.

איך האָב ווידערהאָלט די ווערטער, „ישוע המשיח, מיין גואל,” פיל מאָל, וואָרים זיי האָבן מיר געבראַכט גרויס פאַרגענוגן. איך האָב זיך אויך פאַרטראַכט וועגן די פּסוקים פונם תנ"ך וועלכע רעדן און זאָגן פאָרויס, אַז דער משיח וועט קומען, און האָב איינגעזען אַז מיר דאַרפן נישט פאַרדרייען די פּסוקים נור אַז דער פּשוטער פּשט פון פּסוקים איז איינשטימענד מיט דעם וואָס איך האָב דערפילט און געוווּסט אַז עס איז דער אמת, און אַז עס פירט מיך צו גאָט.

איך האָב קיינמאָל נישט געוווּסט וואָס עס איז די אָבזיכט פון רעליגיאָן ביז איך האָב דערפילט אַז איך בין פאַראייניקט געוואָרן מיט גאָט דורך גלויבן אינם משיח. איצט האָב איך פאַרשטאַנען אַז עס איז ווערט צו האָבן אַ גלויבן, און אַז דער ציל פונם גלויבן איז אונז מיט גאָט צו פאַראייניקן און אַז דאָס קאָן ווערן אַ רעאַליטעט. איך האָב עס דערפילט, איך האָב עס געזען, אַז דאָס איז דער איינציקער ציל פונם תנ"ך, און מיין פרייד ווען איך האָב אויסגעפונען דעם ציל, לאָזט זיך נישט באַשרייבן. איצט האָב איך פאַרשטאַנען וויאַזוי דוד המלך האָט אַזאַ דערקוויקונג אין גאָטס ליבע. ווען איך האָב אויסגעפונען אַז ישוע איז דער אמתער משיח האָב איך אויך אויסגעפונען אַז מיינע זינד זענען פאַרגעבן געוואָרן. אויסגעפונענדיק אַז אין זיין לעבן הענגט אָפּ דאָס לעבן פון דער וועלט האָב איך פאַרשטאַנען אַז פריער בין איך געווען אַ פאַרמשפּטער צום טויט. און דידאָזיקע פאַרזיכערונג אַז מען האָט מיר מוחל געווען איז געוואָרן פאַר מיר אַ רוחניותדיקע קראַפט וואָס האָט באַאיינפלוסט מיין האַרץ.

עס איז אַ געפיל פון פאַרזיכערונג וואָס דער פאַרשטאַנד קאָן עס נישט געבן אָדער אַוועקנעמען. און אַזויווי דאָס געפיל פון פאַרזיכערונג און פון פרייד איז קיינמאָל פון מיר נישט דערוואַרטעט געוואָרן, בין איך געבליבן ווי פאַרפּלעפט און האָב עס נישט פאַרשטאַנען. עס איז באמת וווּנדערבאַר. איך האָב דערפילט אַ זיכערקייט פון דער גנאָד און פון דער ליבע פון גאָט, און האָב פאַרשטאַנען דעם אמת פון מיין גלויבן ווי גאָט וואָלט צו מיר אַליין גערעדט.

דער געדאַנק אַז איך בין דערלייזט געוואָרן דורך גאָטס גנאָד, וועלכעס איך פלעג שטענדיק רעכנען אַלס אַ נאַרישקייט און אַפילו אַ געצנדינערייַ, דאָס האָט איצט פאַרנומען דעם אויבעראָרט אין מיינע געדאַנקען אַ סך וואָכן. די גאַנצע נאַטור האָט אויסגעזען ווי פאַרענדערט און באַדעקט מיט אַ פּאָעטישן שלייער. עס האָט זיך מיר אויסגעדאַכט ווי די זון, לבנה און שטערן קוקן אויף מיר מיט אַ שמייכל און פרייען זיך מיט מיר ווייל איך בין ערלייזט געוואָרן. עס האָט אויסגעזען ווי דער הימל וואָלט אַראָפּגענידערט און זיך דערנעענטערט צו מיר, עס האָט אויסגעזען ווי דער ווינט און דאָס וואַסער וואָלטן גערעדט צו מיר און אַריינגעשעפּטשעט אין מיינע אויערן ליבעס־ווערטער. קיינער קאָן זיך מיין גליק נישט פאָרשטעלן ווי נור דער וועלכער האָט אַליין עס דערפאַרן; אַלץ האָט אויסגעזען ליבלעך און ליבענד.

איך וועל זיך מער נישט אָפּשטעלן אויף אַנדערע גליקלעכע דערפאַרונגען אַלס אַ משיחי, מעג גאָט העלפן אַז איך זאָל אייביק פאַרבלייבן דאַנקבאַר. די אינערלעכע קאַמפן אין מיין האַרץ האָבן צוגעגעבן מוט צו באַקענען אָפן ישוען אַלס דער משיח. וואָס איך האָב געמוזט אויפאָפּפערן, ליידן און לייד נאָך אַלץ קאָן איך נישט באַשרייבן. קיינער וועט עס מיר נישט גלויבן. פאַר דער וועלט בין איך רואינירט געוואָרן. מיין נאָמען איז געוואָרן באַדעקט מיט שפּאָט און האַס. די ליידן וואָס איך האָב פאַראורזאַכט מיין מוטער און מיינע קרובים איז געווען שווערער פאַר מיר צו פאַרטראָגן ווי טויט אַליין.

מיין צוגעבונדנקייט און האָפנונג פאַר מיין פאָלק איז שטאַרקער ווי ווער גלויבט; גאָט אַליין ווייסט נור ווי גרייט איך בין צו שטאַרבן פאַר מיין פאָלק און אַלץ צו ליידן פאַר זייער גליק־וועגן. גלויבט מיר עס איז נישט קיין גרינגע זאַך צו פאַרלאָזן פריינט און אַרומוואַלגערן זיך צווישן פרעמדע, מען זאָל זיך צו מיר באַציען מיט ביטול און אַפּילו מיט חשד. איך בין פאַרבליבן אַליין אין דער וועלט און מען באַדעקט מיך מיט שפּאָט און שאַנד. יאָ, איך בין אַליין, איינזאַם, פאַרלאָזן און ווער אויסגעמיטן פון מענטשן. איך בין אַליין! „האָב קיין מורא פאַר דעם שפּאָט פון מענטשן און פורכט דיך נישט פאַר זייערע זילזולים.” ישעיה נ"א:7. נאָך אַלעמען האָב איך גאָרנישט פאַרלוירן, ווייל איך וועל באַזיגן די וועלט; עס איז נישט ווערט זיך צו האַרץ צו נעמען. וואָלטן מיר נישט מיספאַרשטאַנען דעם גלויבן אין ישוע המשיח דאַן וואָלטן מיר אים זיכער אָנגענומען. דער וואָס וויל טון גאָטס ווילן און לעזט די ביבעל וועט לייכט אויסגעפונען ווער עס האָט געשיקט דעם משיח אין דער וועלט אַריין. ישוע המשיח האָט געזאָגט, „מיין לערע קומט נישט פון מיר, נור פון דעם וועלכער האָט מיך געשיקט. אויב אימיצער וויל טון זיין ווילן וועט ער דערקענען דידאָזיקע לערע צי זי איז פון גאָט אָדער צי רעד איך פון זיך אַליין.” יוחנן 17:7

דורך פאַרשטאַנד אַליין וואָלט אַ מענטש קיינמאָל זיך נישט געקאָנט באַקערן, אויב דאָס האַרץ זוכט נישט דעם אמת און שטרעבט צו גאָט, דאַן וועט אַזאַ מענטש קיינמאָל דעם אמת נישט זען. „באמת, באמת זאָג איך דיר אויב אַ מענטש ווערט נישט ווידערגעבוירן קאָן ער נישט אַריינקומען אינם קעניגרייך פון גאָט.” יוחנן 3:3.

פון דעם וואָס איך האָב געשריבן דאַרף עס קלאָר ווערן אַז איך בין נישט באַקערט געוואָרן בלויז ווייל דער גלויבן אינם משיח איז אין איינקלאַנג מיט מיין פאַרשטאַנד אָבער ווייל איך האָב ענטדעקט מיין שוואַכקייט און האָב דערפילט אַז מיין איינציקע קראַפט ליגט אין גלויבן. מיין האַרץ איז געווען אומבאַפרידיקט מיט מיין קליגלען זיך און האָט אָנשטאָט געפונען רו דורך גלויבן. מיין זעל האָט געדורשט, געשטרעבט פאַר עפּעס וואָס איך האָב נאָך אַליין נישט געקענט באַגרייפן. אינם משיח האָב איך געפונען קוועלנדיק וואַסער צו לעשן מיין דורשט, אַ קוואַל וואַסער אין דער מדבר, און איך האָב זיך נישט געקאָנט אָפּזאָגן דערפון. איך האָב עס אָנגענומען און זיך נישט לאַנג געראַטן מיט מיין פאַרשטאַנד. וואָלט דען אַ מענטש וועלכער וואָלט זיך געפונען אין אַ מדבר, און זייענדיק גרייט אויסצוגיין פאַר דורשט, וואָלט ער דאַן לאַנג נאָכגעטראַכט ווען אימיצער וואָלט אים אָנגעבאָטן אַ טרונק וואַסער צו לעשן זיין דורשט? איך האָב אויסגעפונען אַז די וועלט איז קאַלט, ליידיק און פינצטער, און דאָס איינציקע ליכט געפינט זיך ביים גאָט פון ישראל, און ישוע המשיח איז דער איינציקער וועג צו אים.

סומט צו מיר, איהר אַלע, וואָס זענט מיד און שווער באַלאָדען, און איך וועל אייך געבען רוה. נעמט אויף אייך מיין עול און לערנט פון מיר; ווייל איך בין עניוות'דיג און נידעריג אין געמיט: און איהר וועט נעפינען רוה פאַר אייערע נשמות. וואָרים מיין עול איז גרינג און מיין משא איז לייכט

אַ ייד רעדט זיך אַראָפּ
פונם האַרץ

אנכי הוא הרעה הטוב
יוחנן 10־11

רעה ישראל

אַ מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלעהרען צו ישראל
דעם אמת׳דיגען משיח

The Shepherd of Israel

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE
OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

ותקמתי עליהם רעה אחד
יחזקאל ל״ד, 23

Subscription Price
50c. a Year.

VOL. 38 . No. 8
APRIL, 1955

אַ ייד רעדט זיך אַראָפּ פונם האַרץ

דאָס איז אַ קול פון דער פאַרגאַנגענהייט. אַ רב רעדט זיך אַראָפּ פונם האַרץ. צוערשט לאָמיר זען ווער ער איז:

„דער אונטערגעשריבענער זאָגט דערמיט עדות, אַז הרב יעגער איז אים גוט באַקאַנט אַלס אַ גרויסער בעל תלמוד און העברעאישער געלערנטער, ער איז פולקאָם אויסגעשטאַטעט צו פאַרקינדיקען אונזער הייליקן גלויבן, און אויסצופילן אַלע רבנישע אויפגאַבן צום כבוד פון גאָט און פאַר דער ערע פון זיינע דינער אין ליכט און אין אמת."

יצחק מ. ווייס

„סינסינאַטי, סעפטעמבער 1870."

אינערלעכע קאַמפן

אמאָל ווען איך בין געווען יונג, בין איז געווען זייער אויפריכטיק אין מיין גלויבן. איך האָב געגלויבט יעדן רב, און האָב געלערנט תלמוד (גמרא) ביי טאָג און ביי נאַכט. איך האָב זיך באַמיט אָפּצוהיטן אַלע רבנישע דינים מיט אַלע פּינקליכקייטן. מיין האַרץ האָט מיך געדרוקט, מיין זעל איז געווען ווי געבונדן אין קייטן, און אומבאַפרידיקט. וואָרים ווער קען אָפּהיטן די גאַנצע תורה? און דאָס וואָס איך האָב יאָ אָפּגעהיטן האָט מיר קיין פרייד פאַרשאַפט, און קיין אינערלעכע סאַטיספאַקציע. וואָס פאַרא לעבן איז עס, ווען צום ענד קומט טויט און משפט, און מיר האָבן נור די תורה כדי זיך צו רעכטפאַרטיקן פאַר גאָט, און טאָג ביי טאָג צעשטערן מיר די תורה. די רבנים האָבן מיר געראַטן און געזאָגט אַז דער איינציקער וועג ווי אַזוי זיך צו גערעכטפאַרטיקן פאַר גאָט, איז דורך לערנען דעם תלמוד און אָפּהיטן אַלע רבנישע דינים.

„לערן גמרא" האָב איך געהערט ווען איז האָב אויפגעמאַכט מיינע אויגן אינדערפרי, און „לערן גמרא" האָב איך ווידערהאָלט אין מיינע חלומות. „ווער עלוי, און דאַן וועסטו זיין אַ הייליקער מאַן." האָב איך מיר דאַריבער באַמיט אָנצוזאַמלען אַ סך תלמודיש וויסן אין מיין קאָפּ, און דערמיט האָב איך דערפילט מיין רעליגיעזן חוב.

אַזוי בין איך געבליבן אונטער דער תורה שבעל פה, ביז איך האָב אַריינגעקוקט אין אַנדערע ביכער און אָנגעהויבן לייענען די ווערק פון יידישע פילאָזאָפן, דאַן האָב איך אָנגעהויבן קוקן אויפן תלמוד מיט אַ קריטיש אויג, און צוערשט האָב איך געהאַט אַ פאַרדאַכט און שפּעטער בין איך געוואָרן איבערצייגט אַז דער תלמוד איז אַ מענטשלעך און נישט קיין געטלעך ווערק; דער גייסט פון דער גמרא איז נישט דערזעלבער ווי די ביבעל (תנ"ך). איצט האָב איך אָנגעהויבן שטודירן כדי אָנצוזאַמלען וויסן. מיין פאָלק איז מיר געבליבן טייער צוליב מיין בלוט־צוגעבונדענקייט, און די איינפלוסן אויף מיין יוגנט אָדער איין אינערלעכע קראַפט האָט מיך באַוויגן ליב צו האָבן די ביבעל. אָבער איך בין געווען אומקאָנסעקווענט. איך האָב זיך אַליין אָפּגענאַרט. דער רעליגיעז יידישער גייסט האָט מיך נישט באַפרידיקט, און איך האָב זיך נישט געקאָנט מער האַלטן פאַר אַ מאַמין אין דער ביבעל. צולעצט בין איך אַליין געוואָרן אַ רב. נון איז עס געווען מיין אויפגאַבע צו דענקן און צו שטודירן וועגן גאָטס באַציאונג צו מענטשן און מיין אינערלעך לידן האָט זיך פאַרגרעסערט. איך האָב געגלויבט אין גאָט און דאַריבער האָב איך פאַר אים מורא געהאַט, און זיך געפאָרכט צו שטאַרבן וואָרים דאָס וועט מיר ברענגען פאַר זיין טראָנשטול. איך האָב געליטן, זייער געליטן. איך האָב שטודירט, נאָכגעזוכט און געטראַכט כסדר וועגן דער אורזאַך פונם מענטשלעכן לידן. מיין גרעסטער פאַרלאַנג איז געווען צו האָבן פרידן אין האַרץ.

איך האָב געפּרוווט מאַכן דעם תנ"ך פאַר דער דערטרינונג פון מיין נשמה. איך האָב אויפגעעפנט מיינע אויערן זיך צוצוהערן צו גאָטס שטימע וואָס האָט צו מיר גערעדט פון דעם בוך אַרויס. איך האָב איינגעזען אַז מיר מוזן גלויבן אין מיסטעריעזע זאַכן, אויב מיר גלויבן אין דער ביבעל, וואָרים משה רבינוס מאָנאָטעאיזם (גלויבן אין איין גאָט) איז אַ מיסטעריעזע זאַך. אַמאָל פלעג איך טראַכטן וועגן די ניסים אין גייסטיקן זין ווי פּאָעטישע אויסדרוקן, אָבער עס זענען פאַראַן ניסים אינם תנ"ך וועלכע מען קאָן נישט דערקלערן מיט אונזער שכל און זיי ווערן געבראַכט אין אַזאַ צוזאַמענהאַנג אַז מיר מוזן אָדער גלויבן אַז אַזוי איז טאַקע געשען און דאַן גלויבן מיר אין אומפאַרשטענדלעכע ניסים, אָדער מיר גלויבן נישט אַז אַזוי איז געשען, דאַן גלויבן מיר אַז ניסים זענען אומפאַרשטענדלעך, אָדער ווען מיר גלויבן בכלל נישט, דאַן מוזן מיר אינגאַנצן פאַרוואַרפן די ביבעל און עס מער פאַראַכטן ווי וועלכעס אַנדער בוך. אַז די ביבעל קאָן נור זיין אָדער אַ באָבע־מעשה אָדער גאָטס וואָרט וועט קיין אויפריכטיק־דענקענדער מענטש נישט פאַרלייקענען.

ווען דאָס איז געוואָרן מיין איבערצייגונג, האָב איך זייער אָנגעהויבן לידן און בין כמעט געווען פאַרצווייפלט. איך האָב מיר געשלאָגן מיט דער דעה, און האָב נאָך אַלץ געהאַט איינפאַלן אַוועקצוּוואַרפן אַלץ, מיין רעליגיאָן און די ביבעל. וואָרים איך האָב פאַר זיך נישט געזען קיין אויסוועג, נור ענטוועדער צו גלויבן מער ווי איך וואָלט עס געוואָלט, אָדער גאָרנישט.

דער ברית חדשה

דורך אַ צופאַל האָב איך אָנגעהויבן לייענען דעם ברית חדשה (נייעם טעסטאַמענט). איך האָב באַוואונדערט ישועס כאַראַקטער ווי פון אַ גרויסן מאַן. זיין לערע, זיין מילדקייט און זיין לידן האָבן געווירקט באַפרידנדיק אויף מיין נשמה. איך האָב קיינמאָל נישט געטרוימט וועגן באַקערונג. מיר מיינען שטענדיק אַז אַן אויפגעקלערטער מענטש קאָן קיינמאָל נישט גלויבן אינם משיח, און מיר זענען חושד אַז אַלע אויפגעקלערטע קריסטן (משיחיים) זענען נישט אויפריכטיג און אוודאי נישט די קריסטליכע פּאַסטאָרן. מען דענקט אַז אויב אַ ייד הויבט אָן גלויבן אינם משיח דאַן טוט ער עס פאַר ביזוויליקע מאָטיוון, און דאַריבער האָב איך זיך אויך אָפּגעהאַלטן צו גלויבן. איך האָט אפילו נישט גענוי נאָכגעדענקט וואָס עס זענען אייגענטליך די קריסטליכע „אני מאמינ׳ס". אָבער די ווערטער און דאָס לעבן פון ישוע המשיח האָט אויף מיר געמאַכט אַ גרויסן איינדרוק. יעדעס וואָרט וואָס ער האָט אַרויסגעזאָגט האָט געפונען אַן אָפּקלאַנג אין מיין נשמה. און אַזוי דורכן לייענען דעם ברית חדשה האָט זיך מיין האַרץ פּאַמעלעך אָנגעהויבן איבערצוּוענדערן.

איך האָב שטענדיק געגלויבט אין גאָט, אָבער

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.